

Ялѣзандаръ мѸ ѡтвѣща̀: тѣѣ стѣгатъ дѣ-
сать да зѣмнешь, но не и мѣнѣ да дамъ
толкози. ДрѸгий пѣть ѣдинъ дѡваръ бѡинъ
мѸ пойска ѣно̀ малко нѣшо, а тои мѸ
дади ѣдинъ цѣлъ градъ. Замала са ѡнзи
сиромѣхъ като чѸ това̀, и рѣчи: много ѣ
това̀ царю̀ на ѣного̀ бѡина, а тои мѸ ѡ-
вѣща̀: но не и на ѣного̀ цара̀.

Ѳещо да бѣде приѣтельство имѣниѡ.

Ѳюфрастъ като видѣ чи са разхѡжаше
ѣдинъ болѣринъ съ ѣного̀ сѣтнаго̀ сиромѣ-
ха, попыта ѡучиницѣтѣ свои: що са ти; и
като мѸ ѡтвѣща̀ха чи са приѣтели, рѣчи:
ами зашо ѣдинатъ ѣ болѣринъ, а ѡнзи
толкози сиромѣхъ;

Почтѣната ѡдѣжда.

Пѣкой философъ ѡтиде ѡу ѣного̀ княза,
и слѡжитѣ като го видѣха съ прѡсты дрѣхи
не го ѡста̀виха да вѣзи. Я̀ тои са вѣрна
та са ѡелѣче въ красна ѡдѣжда, ачи доидѣ
пѣкъ, тога̀зи стража̀нитѣ ѡтвѡриха портытѣ
и го восприѣха съ чѣсть, та го ѡубѣдѣха. Като
таи вѣзи философатъ, за да са присмѣ-
кнѣзю,